

Arrest

nr. 292 496 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 september 2020 België binnen met een *taskara* en verzoekt op 2 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) Z(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Gondai Kalay, een dorp gelegen in het Ahmadkhel district van de provincie Paktia. U woonde er samen met uw beide

ouders, twee zussen en vier broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging niet naar school en was werkzaam als lasser. Uw broer Q(...) was werkzaam voor het Afghaanse nationale leger en kwam vaak naar huis op verlof. Op een bepaald moment werd uw broer R(...) ziek. U bracht hem tesamen met Q(...) naar het ziekenhuis. Onderweg werden jullie tegengehouden door de taliban. Q(...) zei dat u niet mocht stoppen met de auto en jullie reden voorbij de taliban. De taliban openden hierop het vuur. Q(...) schoot terug en raakte verscheidene taliban. Q(...) zelf werd echter ook geraakt en overleed. R(...) bleek nierstenen te hebben en kreeg medicatie in het ziekenhuis. Eens u in het ziekenhuis was, werd u benaderd door leden van uw dorp. Ze zeiden dat er enkele talibanstrijders waren overleden nadat Q(...) ze neerschoot. U en R(...) konden niet langer in Afghanistan verblijven. U verliet het land via Pakistan en via Iran ging u naar Turkije. U verloor het contact met uw broer R(...) in Turkije. U maakte alleen de oversteek naar Griekenland en ging dan naar Macedonië om via Servië Hongarije te bereiken. Vanuit Slowakije ging u dan naar Tsjechië om Duitsland en Frankrijk te doorkruisen en zo België te bereiken. Op 2 oktober 2020 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de badge van uw broer Q(...), militaire documenten van uw broer Q(...), verscheidene certificaten en foto's van uw broer Q(...).

Op 5 december 2021 maakt uw advocaat per e-mail een schrijven over aan het CGVS met betrekking tot de recente veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierbij verwijst uw advocaat naar algemene landeninformatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u evenmin de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

U stelt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de legerdienst van uw broer Q(...) een goed bewaard geheim leek te zijn. Zo stelt u dat niemand buiten uw familie en de vriendenkring van uw broer op de hoogte was van de werkzaamheden van Q(...) (CGVS p. 10). Uw broer kon ook telkens probleemloos naar huis gaan op verlof en verbleef steeds lange periodes in uw dorp (CGVS p. 10). Zo verbleef uw broer vaak twintig dagen in het dorp en een keer wel dertien maanden lang. Telkens nam uw broer ook gewoon het openbaar vervoer naar huis (CGVS p. 10). Het heeft er alle schijn naar dat de taliban geen flauw idee hadden van de werkzaamheden van uw broer. Indien dit wel het geval was dan had uw broer zich niet veilig kunnen begeven naar het dorp. De taliban hadden immers ruim de gelegenheid om uw broer te vervolgen. Temeer

daar Paktia bekend staat als bolwerk van de taliban en er bovendien taliban aanwezig waren in uw eigen dorp. Uw broer kon de taliban onmogelijk ontwijken in de regio (CGVS p. 16 en informatie toegevoegd aan blauwe map). De taliban waren aldus duidelijk niet op de hoogte van de werkzaamheden van uw broer, daar hij zich jarenlang vrijelijk kon bewegen in zijn geboortestreek zonder repercussies. Dit doet de vraag rijzen waarom Q(...) plots besloot om de taliban te provoceren. U verklaart immers dat u en Q(...) in de auto zaten om R(...) naar het ziekenhuis te brengen. Plots werden jullie tegengehouden door de taliban, waarop Q(...) zei dat u gewoon door moest rijden, u mocht niet stoppen (CGVS p. 11,12,14). Dit leidde ertoe dat de taliban het vuur openden op uw auto, waarna Q(...) terugschoot en zo twee leden van de taliban doodde (CGVS p. 11,16). Deze confrontatie met de taliban was echter geheel onnodig en buitenzinnig risicovol. Zoals hierboven werd aangetoond was Q(...) totaal onbekend voor de taliban. U stelde ook dat hij altijd de nodige voorzorgsmaatregelen nam en nooit een uniform droeg in de regio. De taliban konden dus niet zomaar weten dat Q(...) voor het leger werkte. Het is dus totaal onlogisch dat Q(...) net dan zou kiezen om een gevecht aan te gaan met de taliban, temeer daar Q(...) sowieso voordien in contact kwam met taliban gezien ze gewoon in uw dorp wonen (CGVS p. 16). Door zich plots te keren tegen de taliban, nota bene in een regio die onder controle stond van de taliban, bracht Q(...) rampspoed over zichzelf en zijn familie heen. Dit zonder enige klaarblijkelijke reden. Aan zulks onvoorzichtig en uiterst risicol gedrag, kan geen geloof worden gehecht.

Voorts zijn de gedragingen van de taliban, zoals u schetst tijdens uw verklaringen, geheel ongeloofwaardig. Amper 40 minuten na het schietincident met de taliban werd u al bezocht door uw familie en dorpsgenoten. De dorpsgenoten waren al goed op de hoogte van het incident, en wisten dat u en uw broers ervoor verantwoordelijk waren (CGVS p. 15,16). Gezien verscheidene van uw dorpsgenoten bij de taliban aangesloten waren, zouden deze ook onmiddellijk op de hoogte zijn gesteld van uw daden (CGVS p. 16). Nochtans zouden de taliban niet meteen actie ondernemen. De taliban wachtten maar liefst twee dagen vooraleer ze jullie kwamen zoeken bij uw familie (CGVS p. 17). Dit is bijzonder laattijdig, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de voorafgaande feiten. U was immers medeverantwoordelijk voor de dood van twee leden van de taliban. Men zou redelijkerwijze verwachten dat de taliban bijzonder naarstig en gewelddadig zouden optreden. Het feit dat de taliban twee dagen wachtten vooraleer ze achter u aan kwamen getuigt echter van het tegendeel. Dit trage optreden van de taliban strookt allerm minst met hun normale modus operandi en is bijgevolg weinig geloofwaardig.

In verband met uw vervolging legt u een document neer uitgaande van de lokale overheid. Het betreft een petitie van uw vader waarin hij vraagt dat uw problemen met de taliban, met name het schietincident met Q(...), door de overheid wordt bevestigd. De lokale autoriteiten konden dit incident echter niet zomaar bevestigen, de politie had immers geen informatie over dit incident (CGVS p. 13). Indien er een zulks gewelddadig incident had plaatsgevonden met drie doden, zou men verwachten dat de politie er toch iets van informatie over had. Temeer daar uw broer Q(...) in een ziekenhuis werd doodverklaard (CGVS p. 13). Het tegendeel bleek echter waar. Het feit dat de lokale politie geen informatie had over dit incident, is vernietigend voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarbij kunnen zulke documenten uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft de werkzaamheden van uw broer Q(...) worden deze niet noodzakelijk in vraag gesteld door het CGVS. Het is echter niet omwille van het loutere militaire profiel van uw broer dat er een gegronde vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Het is immers aan u aan te tonen dat u daadwerkelijk een verhoogd risico loopt vanwege de vroegere werkzaamheden van uw broer Q(...). Uit bovenstaande blijkt dat noch u, noch uw familie ooit werd vervolgd omwille van de werkzaamheden van uw overleden broer. Ook heden zouden uw familieleden enkel problemen ondervinden omwille van het incident met de taliban toen u uw zieke broer R(...) in allerijl naar het ziekenhuis bracht. Zoals eerder uiteengezet, kan er geen geloof gehecht worden hieraan. U maakt geen enkel gewag van enige vervolging door de taliban omwille van het militaire profiel van uw overleden broer Q(...) (CGVS p. 17,18). De afwezigheid van enige vervolging omwille van de werkzaamheden van uw broer Q(...) maakt dat er in uw hoofde geen gegronde vrees kan worden vastgesteld.

Wat betreft de taskara's van uw familie, de certificaten en documenten van Q(...) en de vluchtelingenkaart die u neerlegt, moet worden gesteld dat uw identiteit en herkomst op heden niet in vraag worden gesteld,

evenmin de werkzaamheden van uw broer. Aldus kunnen deze documenten de bovenstaande ongelooftwaardigheden evenmin remediëren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land

ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern

ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Met betrekking tot het schrijven van uw advocaat d.d. 05/12/21 dient te worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar de recente veiligheidssituatie in Afghanistan niet volstaat om aan te tonen dat

er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Immers, de huidige veiligheidssituatie na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan wordt door het CGVS in rekening genomen bij het onderzoek naar uw verzoek om internationale bescherming, zoals hierboven reeds grondig uiteengezet werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* heeft de verzoekende partij per brief neergelegd op 23 mei 2022 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definitie van het begrip vluchteling van artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling als volgt toe op zichzelf:

“zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn eerste aanvraag tot asiel heeft ingediend in oktober 2020.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de Taliban.

Ter staving van hun subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen bij de DVZ – vragenlijst van het CGVS.

Verweerster heeft ten onrechte deze terechte vrees van verzoeker als niet bewezen geacht.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolger zijn.

Dat dit middel gegrond is.”

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verweerster heeft nagelaten om met de volgende elementen rekening te houden:

Het feit dat verzoeker laaggeschoold is.

Het feit dat hij zeer jong is.

De tewerkstelling van zijn broer voor het Afghaanse leger.

De wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de invloed ervan op de terugkeerders van uit Europa.

Verblijf in Europa en de gevolgen van dit verblijf bij terugkeer naar het land van herkomst.

Zie de volgende rapporten:

(...)

<https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/south-asia/afghanistan/report-afghanistan/>

(...)

<https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>

(...)

<https://www.nytimes.com/interactive/2022/04/12/opinion/taliban-afghanistan-revenge.html>

Verweerster neemt verzoeker kwalijk voor de handeling van verzoekers broer - niet te stoppen voor de Taliban.

Verzoeker meent dat zijn broer een militair was en hij wist beter hoe een situatie schatten.

In die plaats komen vaak Taliban om mensen tegen te houden en ondervragen. Taliban weten hoe ze kunnen nagaan of iemand voor het leger werkt

Ze controleren de schouder van een persoon. Iemand die een wapen draagt in het leger heeft de afdruk van de wapenband op zijn schouder.

Een Kalasjnikov weegt 4,7kg.

Het dorp van mijn cliënt was niet in handen van de Taliban. Op weg naar het ziekenhuis was een deel van de weg onveilig. De Taliban verschenen op die plaats af en toe om een hinderlaag te organiseren.

Het district was ook onder de controle van de overheid.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoekers 40 minuten later bezocht werden door de familie en dorpsgenoten.

Verzoeker heeft zelf naar de familie gebeld na dit incident en ze op de hoogte gebracht.

Verzoeker belde naar zijn neef en zo zijn ze op de hoogte gekomen.

Verzoeker vertelde toen aan zijn neef om dit niet te vertellen aan zijn ouders.

Verweerster vindt het ook vreemd dat de Taliban 2 dagen gewacht hebben vooraleer ze verzoeker en zijn broer komen zoeken.

Verzoeker meent dat hij niet moet gestraft worden voor de handelingen van de Taliban.

De vraag waarom ze zo handelden moet aan de Taliban gesteld worden en niet aan verzoeker.

Het is best mogelijk dat de Taliban zelf ook bang waren van een hinderlaag. Een hinderlaag door de overheid omdat de overheid vanuit konden gaan dat de Taliban naar de woning van verzoeker zullen komen.

Het is best mogelijk dat ze in deze 2 dagen op instructie van hun overste aan het wachten waren.

Het is best mogelijk dat ze in deze 2 dagen met de begrafenissen van deze personen bezig waren.

Verweerster stelt dat deze trage optreden van de Taliban niet strookt met hun normale modus operandi.

Zit in het administratief dossier een draaiboek van de Taliban waaruit blijkt hoe de Taliban in bepaalde omstandigheden reageren?

Nee, er is geen draaiboek over de modus operandi van de Taliban.

Dit is gewoon het buigeverhaal van verweerster.

Wat betreft het voorgelegde document uitgaande van de lokale overheid:

Verweerster heeft nogmaals gefaald om haar taak correct uit te voeren door het volgende te vertellen:

De lokale autoriteiten konden dit incident echter niet zomaar bevestigen, de politie had immers geen informatie over dit incident.

Wat verweerster heeft over het hoofd gezien is het volgende:

Overal in de wereld geven de klinieken en de ziekenhuizen een verslag aan de politie wanneer een gewonde of een dode binnengebracht werd bij hen.

Dit moet zelfs een analfabete persoon weten, laat staan een dossier behandelaar van het CGVS.

Een ander voorbeeld wie die dossier behandelt heeft.

De politie is later op de hoogte gekomen en niet op dat moment direct.

Verzoekers vader ging naar het district voor een stuk grond en toen zeiden ze dat wij weten dat uw zoon vermoord is. U moet naar de korps gaan en dit laten bevestigen. De korps vroeg naar bijkomende bewijzen.

Verzoekers vader is naar de dorpschouffden gegaan om dit te laten bevestigen.

Verzoeker begrijpt een zaak niet goed. Verweerster heeft geen twijfels over de tewerkstelling van verzoekers broer bij het leger.

Verweerster laat toch na om verzoeker te erkennen als vluchteling. Te meer uit de rapporten duidelijk stellen dat de familieleden van de mensen die voor het vorige regime gewerkt hebben, vervolgd worden. Dit punt is zeer zwak gemotiveerd en verweerster heeft helemaal geen rekening gehouden met de landeninformatie nopens dit punt.

Ondanks de leugenachtige aangekondigde om de westerse landen te misleiden, worden dagelijks mensen zoals mijn cliënt vermoord door de Taliban. De familieleden van dergelijke personen werden in de laatste maanden vaak gefolterd en vermoord geweest.

'Ze ontvoerden mijn 16-jarige broer omdat ze mij niet konden vinden, een paar dagen later werd hij dood teruggevonden.'

<https://www.mo.be/analyse/afghaanse-journalisten-steeds-meer-het-nauw>

"Ik ben doodsbang van taliban"

(...)

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/11/27/sharifullah-22-ik-ben-doodsbang-van-de-taliban-hier-in-afghani/>

Abdul tolkte voor Nederlandse leger: 'Broer vermoord omdat ze dachten dat ik het was'

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/politiek/artikel/5234211/afghaan-abdul-tolkte-voor-nederlandse-leger-mijn-broer-werd>

Verzoeker meent dat dit rapport volledig van toepassing is in zijn situatie:

September 2019 | Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration (...)

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

In 1 maand 700 negatieve beslissingen in de Afghaanse dossier!! Dit zegt veel over de kwaliteit van de beslissing.

Een prachtig knip en plak werk van een Europees asielinstantie.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

Verzoekers heeft een hoge profiel en de kans is zeer reëel dat hij bij zijn terugkeer omwille van zijn ouder problemen en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd wordt.

Voor nu de barbaarse taliban huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisatie gewerkt hebben. Voor nu wanneer de Taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban.

De Taliban weten dit zeer goed.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan Internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

Verwesterde Afghanen worden in Dari 'qarb-zadeh' genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel ACEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie.

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die in Europa wonen, zijn totaal veranderd en het is onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vooraf wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaars nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal.

Thousands of Afghans fleeing to Iran daily

<https://www.youtube.com/watch?v=yLFc7q5Y6Lw>

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

6 oktober 2021

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk

28 oktober 2021 15:55

(...)

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt namens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Verweerster heeft zelfs geen rekening gehouden met dit rapport:

Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights; Afghanistan 2021

(...)

<https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vv van de Vreemdelingenwet

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"(...)".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen."

3.1.3. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen onder verwijzing naar de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van april 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022 en een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan van mei 2022 als nieuwe elementen.

3.2.2. Op 17 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de nota met opmerkingen en de bestreden beslissing: het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2017, het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van een schietincident aan een controlepost van de taliban waarbij verzoeker aanwezig zou zijn geweest en waarbij zijn broer Q., die werkzaam was voor het (voormalige) Afghaanse nationale leger, twee talibanleden dodelijk zou hebben verwond en zelf het leven zou hebben gelaten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat meerdere incoherenties en onwaarschijnlijkheden in het door verzoeker uiteengezette relaas van voormeld schietincident, dat de aanleiding zou hebben gevormd voor de problemen die hem ertoe zouden hebben genoopt zijn land van herkomst te ontvluchten, maken dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt:
“Vooreerst moet worden vastgesteld dat de legerdienst van uw broer Q(...) een goed bewaard geheim leek te zijn. Zo stelt u dat niemand buiten uw familie en de vriendenkring van uw broer op de hoogte was van de werkzaamheden van Q(...) (CGVS p. 10). Uw broer kon ook telkens probleemloos naar huis gaan op verlof en verbleef steeds lange periodes in uw dorp (CGVS p. 10). Zo verbleef uw broer vaak twintig dagen in het dorp (...). Telkens nam uw broer ook gewoon het openbaar vervoer naar huis (CGVS p. 10). Het heeft er alle schijn naar dat de taliban geen flauw idee hadden van de werkzaamheden van uw broer. Indien dit wel het geval was dan had uw broer zich niet veilig kunnen begeven naar het dorp. De taliban hadden immers ruim de gelegenheid om uw broer te vervolgen. Temeer daar Paktia bekend staat als bolwerk van de taliban en er bovendien taliban aanwezig waren in uw eigen dorp. Uw broer kon de taliban onmogelijk ontwijken in de regio (CGVS p. 16 en informatie toegevoegd aan blauwe map). De taliban waren aldus duidelijk niet op de hoogte van de werkzaamheden van uw broer, daar hij zich jarenlang vrijelijk kon bewegen in zijn geboortestreek zonder repercussies. Dit doet de vraag rijzen waarom Q(...) plots besloot om de taliban te provoceren. U verklaart immers dat u en Q(...) in de auto zaten om R(...) naar het ziekenhuis te brengen. Plots werden jullie tegengehouden door de taliban, waarop Q(...) zei dat u gewoon door moest rijden, u mocht niet stoppen (CGVS p. 11,12,14). Dit leidde ertoe dat de taliban het vuur openden op uw auto, waarna Q(...) terugschoot en zo twee leden van de taliban doodde (CGVS p. 11,16). Deze confrontatie met de taliban was echter geheel onnodig en buitenzinnig risicovol. Zoals hierboven werd aangetoond was Q(...) totaal onbekend voor de taliban. U stelde ook dat hij altijd de nodige voorzorgsmaatregelen nam en nooit een uniform droeg in de regio. De taliban konden dus niet zomaar weten dat Q(...) voor het leger werkte. Het is dus totaal onlogisch dat Q(...) net dan zou kiezen om een gevecht aan te gaan met de taliban, temeer daar Q(...) sowieso voordien in contact kwam met taliban gezien ze gewoon in uw dorp wonen (CGVS p. 16). Door zich plots te keren tegen de taliban (...) bracht Q(...) rampspoed over zichzelf en zijn familie heen. Dit zonder enige klaarblijkelijke reden. Aan zulks onvoorzichtig en uiterst risic[ov]ol gedrag, kan geen geloof worden gehecht.”

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift niet van aard is voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden oordeelt dat aan het onvoorzichtig en uiterst risicovolle gedrag van verzoekers broer geen geloof kan worden gehecht, in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om concrete elementen en argumenten aan te voeren ter verklaring of weerlegging van de incoherenties en onaannemelijkheden in zijn relaas waarop in de bestreden beslissing *in concreto* en terecht wordt gewezen. In zoverre verzoeker aanvoert dat het handelen van zijn broer – niet te stoppen voor de taliban – hem niet kwalijk kan worden genomen en dat zijn broer als militair beter wist hoe een situatie in te schatten, blijft hij daartoe in gebreke. Verzoeker beperkt zich verder tot blote beweringen waar hij betoogt dat de taliban nagaan of iemand voor het leger werkt door de schouder van de persoon in kwestie te controleren, waarbij hij toelicht dat iemand die een wapen draagt in het leger de afdruk van de wapenband op zijn schouder heeft en een kalasjnikov 4,7 kilogram weegt. Verzoeker staft deze beweringen op geen enkele wijze, laat staan dat zij het handelen van zijn broer zouden kunnen verklaren of verschonen. Tot slot doet het gegeven dat zowel verzoekers dorp als district onder controle van de (voormalige) overheid waren niets af aan de sterke aanwezigheid van de taliban in verzoekers regio, getuige ook het feit dat de taliban in staat waren om af en toe een hinderlaag te organiseren op de weg

naar het ziekenhuis en passanten tegen te houden en te controleren. Verzoeker betwist voorts geenszins dat zijn broer zich steeds vrij had kunnen bewegen in de regio zonder enige repercussies.

Vervolgens dient de adjunct-commissaris te worden bijgetreden in zijn oordeel dat de gedragingen van de taliban, zoals deze door verzoeker worden geschetst in zijn verklaringen, geheel ongeloofwaardig zijn. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt in de bestreden beslissing: *"Amper 40 minuten na het schietincident met de taliban werd u al bezocht door uw familie en dorpsgenoten. De dorpsgenoten waren al goed op de hoogte van het incident, en wisten dat u en uw broers ervoor verantwoordelijk waren (CGVS p. 15,16). Gezien verscheidene van uw dorpsgenoten bij de taliban aangesloten waren, zouden deze ook onmiddellijk op de hoogte zijn gesteld van uw daden (CGVS p. 16). Nochtans zouden de taliban niet meteen actie ondernemen. De taliban wachtten maar liefst twee dagen vooraleer ze jullie kwamen zoeken bij uw familie (CGVS p. 17). Dit is bijzonder laattijdig, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de voorafgaande feiten. U was immers medeverantwoordelijk voor de dood van twee leden van de taliban. Men zou redelijkerwijze verwachten dat de taliban bijzonder naarstig en gewelddadig zouden optreden. Het feit dat de taliban twee dagen wachtten vooraleer ze achter u aan kwamen getuigt echter van het tegendeel. Dit trage optreden van de taliban strookt allerm minst met hun normale modus operandi en is bijgevolg weinig geloofwaardig."*

Waar verzoeker meent dat hij niet moet gestraft worden voor de handelingen van de taliban en dat de vraag waarom ze zo handelden aan de taliban gesteld moet worden en niet aan hem, blijft hij in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor de vastgestelde incoherentie in zijn relaas. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot louter speculatieve verklaringen voor de late reactie van de taliban, die allerm minst verenigbaar is met de ernst van de voorgehouden feiten, mede in acht genomen dat dorpelingen nauwelijks een uur later reeds op de hoogte zouden zijn geweest van de betrokkenheid van verzoeker en zijn broer. Met zijn opmerking in het verzoekschrift dat het administratief dossier geen draaiboek over de *modus operandi* van de taliban bevat werpt verzoeker geen ander licht op voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt en benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de door hem aangevoerde feiten *in concreto* aannemelijk te maken. Door voorts de pertinente en terechte overwegingen van de adjunct-commissaris zonder meer af te doen als een buikgevoel, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Aangaande het document van de lokale overheid dat door verzoeker werd neergelegd ter staving van zijn verklaringen over het schietincident wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Het betreft een petitie van uw vader waarin hij vraagt dat uw problemen met de taliban, met name het schietincident met Q(...), door de overheid wordt bevestigd. De lokale autoriteiten konden dit incident echter niet zomaar bevestigen, de politie had immers geen informatie over dit incident (CGVS p. 13). Indien er een zulks gewelddadig incident had plaatsgevonden met drie doden, zou men verwachten dat de politie er toch iets van informatie over had. Temeer daar uw broer Q(...) in een ziekenhuis werd doodverklaard (CGVS p. 13). Het tegendeel bleek echter waar. Het feit dat de lokale politie geen informatie had over dit incident, is vernietigend voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarbij kunnen zulke documenten uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat aldus niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie informatie toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de klinieken en ziekenhuizen overal in de wereld een verslag geven aan de politie wanneer een gewonde of dode bij hen wordt binnengebracht en dat de politie *in casu* later op de hoogte is gekomen van dit incident en niet direct op het moment zelf. Verzoeker beweert verder dat zijn vader naar het district ging in verband met een stuk grond en dat men hem daar zei te weten dat zijn zoon werd vermoord. Zijn vader zou naar het korps zijn moeten gaan om dit te laten bevestigen, maar daar zou hem naar bijkomende bewijzen zijn gevraagd, waarop verzoekers vader naar de dorpschouwen zou zijn gegaan om dit te laten bevestigen. De Raad merkt op dat verzoeker met deze bijzonder warrige en niet-gestaafde uitleg geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het door hem neergelegde document van de lokale overheid louter de verklaringen van zijn vader bevat over wat verzoeker en zijn broers zou zijn overkomen en dat deze verklaringen op geen enkele wijze worden gestaafd of bevestigd. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen elementen aan waaruit blijkt dat de bevoegde instanties de verklaringen van zijn vader hebben onderzocht, laat staan gegrond hebben bevonden. De loutere omstandigheid dat verzoekers vader de autoriteiten van het district zou hebben

gevraagd om verzoekers voorgehouden problemen met de taliban te bevestigen, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze petitie worden vermeld.

De adjunct-commissaris kan tot slot ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Wat betreft de werkzaamheden van uw broer Q(...) worden deze niet noodzakelijk in vraag gesteld door het CGVS. Het is echter niet omwille van het loutere militaire profiel van uw broer dat er een gegronde vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. Het is immers aan u aan te tonen dat u daadwerkelijk een verhoogd risico loopt vanwege de vroegere werkzaamheden van uw broer Q(...). Uit bovenstaande blijkt dat noch u, noch uw familie ooit werd vervolgd omwille van de werkzaamheden van uw overleden broer. Ook heden zouden uw familieleden enkel problemen ondervinden omwille van het incident met de taliban toen u uw zieke broer R(...) in allerijl naar het ziekenhuis bracht. Zoals eerder uiteengezet, kan er geen geloof gehecht worden hieraan. U maakt geen enkel gewag van enige vervolging door de taliban omwille van het militaire profiel van uw overleden broer Q(...) (CGVS p. 17,18). De afwezigheid van enige vervolging omwille van de werkzaamheden van uw broer Q(...) maakt dat er in uw hoofde geen gegronde vrees kan worden vastgesteld.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van oordeel is dat het loutere feit dat de adjunct-commissaris geen twijfels heeft over de (vroegere) tewerkstelling van zijn broer bij het leger *in casu* volstaat om hem als vluchteling te erkennen. Met zijn verwijzing naar rapporten waaruit blijkt *“dat de familieleden van de mensen die voor het vorige regime gewerkt hebben, vervolgd worden”* toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd omwille van de familiale band met een voormalig lid van de Afghaanse strijdkrachten. Verzoeker betwist niet dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat zijn familie in Afghanistan ooit werd vervolgd dan wel op heden problemen kent omwille van de werkzaamheden van zijn broer. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde een oom langs moederszijde te hebben die voor de machtsovername zes jaar voor het leger werkte als kok. Desgevraagd haalde verzoeker geen problemen aan die deze oom op heden zou hebben omwille van zijn vroegere werk. Verzoeker verklaarde dat niemand behalve de heel dichte familie weet heeft van het werk van zijn oom (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). De situatie van verzoekers oom bevestigt dat niet kan worden aangenomen dat individuen die voorafgaand aan de machtsovername door de taliban werkzaam waren voor de Afghaanse overheid of hun familieleden per definitie problemen kennen onder het huidige bewind omwille van deze vroegere tewerkstelling. Verzoeker dient zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het militaire profiel van zijn broer *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Verzoekers *taskara* en die van zijn vader kunnen dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, die *in casu* niet ter discussie staan doch geen betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas en vrees (AD, stuk 7, ‘Documenten’, nrs. 1 en 2).

De certificaten, documenten en foto’s die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de werkzaamheden van verzoekers broer hebben evenmin betrekking op de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan verzoekers vermeende problemen met de taliban en bevatten geen objectieve aanwijzingen aangaande de omstandigheden waarin verzoekers broer om het leven zou zijn gekomen (*Ibid.*, nrs. 3, 4, 7-13).

De neergelegde fotokopie van een enveloppe kan staven dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan doch werpt geen licht op de vervolgingsfeiten en vrees waarop verzoeker zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (*Ibid.*, nr. 14).

De e-mail van verzoekers advocaat aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) van 5 december 2021 bevat verwijzingen naar landeninformatie en rechtspraak die geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie en derhalve niet dienstig zijn om zijn persoonlijk relaas en daaraan verbonden vrees *in concreto* te staven (*Ibid.*, nr. 15).

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban als gevolg van een schietincident waarbij zijn broer Q. twee talibanleden zou hebben gedood. Daar verzoeker dit incident en deze problemen niet aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden

gehecht aan zijn verklaringen volgens de welke zijn familie na zijn vertrek nog herhaaldelijk werd lastiggevallen en bedreigd door de taliban omdat dat zij hem en zijn broer R., die ook in de auto aanwezig zouden zijn geweest tijdens het schietincident, zouden zoeken (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 17-18).

In het licht van voorgaande vaststellingen is de vraag of verzoeker al dan niet de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan inroepen *in casu* niet relevant.

Voorts voert verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift een vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa aan. Hij wijst erop dat hij al twee jaar "*rondloopt op zoek naar bescherming*" en meent dat hij om die reden niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verder betoogt hij dat de taliban de terugkeerders zullen vermoorden "*omdat de asielzoekers in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de barbaarse Taliban*", dat terugkeerders door de taliban vaak worden beschouwd als "*ongelovige personen*" en dat ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' in Afghanistan een risico op vervolging lopen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijksse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen brengt verzoeker geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en Europa volstaat hiertoe niet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker 22 jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan tot de derde graad naar school ging en nadien als lasser aan de slag ging (AD, stuk 9, ‘Deel DVZ’, Verklaring DVZ, vragen 11 en 12; stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt tevens dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe. Aldus kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn daarvan geen indicaties. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofd, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. In zoverre verzoeker met zijn verwijzing in het tweede middel naar zijn “hoge profiel” doelt op het feit dat zijn broer in het verleden werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger, dient te worden herhaald dat hij in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Wat betreft de verwijzing in het tweede middel naar het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Paktia als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het tweede middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker meent in het tweede middel nog dat de adjunct-commissaris over geen informatie beschikt wat betreft de vervolgingsfeiten die terugkeerders naar Afghanistan zouden meemaken omwille van hun verblijf in Europa. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is gegaan en gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2019 niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger of omwille van een (gepercipieerde) verwestering in zijn hoofde.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel

15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*improvised explosive devices*' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 17 april 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker in zijn tweede middel op zeer summiere wijze aanvoert dat de adjunct-commissaris nagelaten heeft om rekening te houden met het feit dat hij laaggeschoold en "zeer jong" is, laat hij na te verduidelijken in welke zin zijn laaggeschooldheid en relatief jonge leeftijd een ander licht kunnen werpen op voorgaande beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan dat een lage scholingsgraad de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. Verder blijkt dat verzoeker reeds bij aankomst in België meerderjarig was, waardoor hij in elk geval niet als "zeer jong" kan worden beschouwd en voorts niet kan worden ingezien dat, waar of op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT